

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Cap. XII. Aliæ excellentiæ & commoda Obedientiæ Religiosæ; &
in[ob]edie[n]tiæ detrimenta

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

cognoui, quod times Deum: nunc scilicet feci innotescere toti mundo, quod timeas & ames Deum tuum, cui in re aded grani paruisti.

CAPVT XII.

ALIE EXCELLENTIE ET COMMODA OBEDIENTIE Religiosae; & inobedientie detrimenta.

EXCELLENTIE HVIVS VIRTVTIS in proximo capite politae communes sunt omnibus iustis, quorum iustitia & sanctitas in iustis ipsorum obedientia: sed praecipue splendent in Religiosis: quoniam vita & Professio tota est Obedientia; ut qui seipsum omnino consecravit, ac dedicant, ut secundum eam viuant non proprio iudicio & voluntate, sed iudicio ac directione Praelatorum, qui Dei nomine illos gubernant. Quamvis Obedientia Religiosa est via quaedam ad caelum, & ad sanctitatem: quae haec quinque habet proprietates, quod sit *certa, secura, breuis, suavis, & efficax.* *Certa:* eo quod valde clare nouerit, quae sit voluntas Dei per ipsos Superiores, quorum vocem percipit corporeis auribus: & ipse Dominus dixit de illis: *Qui vos audit, me audit.* Est *secura:* qui enim Dei directionem per suos ministros sequitur, non errabit, Et periculum errandi potius in ijs est, qui gubernant: qui etiam rationem reddent eius, quod imperant, quam in ijs qui obediunt, & iussa exequuntur. Supponitur tamen, eos non debere obtemperare quando, quod iubetur, est aperte peccatum, ut supra etiam est dictum. Est *breuis, & compendiosa:* nam in eo animi decreto, non faciendi suam voluntatem, continentur reliquae omnes mortificationes; & in proposito temperandi semper Dei & Praelatorum voluntati, continentur omnes virtutes. Et quamuis non sit compendium absque aliquo dispendio, hoc tamen est valde iucundum, & suauis: nam cum semel & vno, ut dicitur, tractu voluntas propria relinquitur, aufertur tristitia; quae solet semper euenire quando aliquid accidit contra illam; & cum serid se conformat cum ea, quae Deus vult: vno etiam tractu ingreditur laetitia Nam (ut ait Ecclesiasticus) *nihil dulcius, quam respicere in mandatis Domini.* Denique est *efficax,* ad conscendendum montem altissimae perfectionis: nam Deo ipsi incumbunt vites praestare ad exequendum quicquid praecipit; & adiuuare ipsum obedientem, Quamobrem Sanctus Ioannes Climacus viam obedientiae appellat nauigationem securam, quae profectio fit ferè dormiendo, & exultat hominem coram ipso Deo. Nam (ut ait Sanctus Bonaventura) qui vivit sub obedientia, est sicut qui bona naui in mari nauigat, sub perito gubernatore. Nam semper pergit, siue comedat, siue bibat, siue dormiat, siue negotia tractet, pergit absque via sollicitudine quia fidit nauis gubernatori: & cum minister

1. Luc. 10. 16.

b. Eccl. 23. 37.

*6. 4.
In Dist. 1. 4.
c. 2.*

cognat, inuenit se in ipso portu. Ita qui nauigat in Obedientiæ nauis, in omnibus quæ facit, proficit, & ulterius progreditur. Nam siue dormiat, siue comedat, laboret, aut quiescat, negotia tractet, aut quiduis boni faciat: si id est Obedientiâ, in omnibus Deo placet, & aliquid promeretur; & in omnibus liber est ab anxia sollicitudine: quia omnes suas curas gubernatori ipsum nomine Dei gubernanti relinquit: in quo totam suam sollicitudinem præcipue collocat, sciens (vt ait Sanctus Petrus) quod *ipsi sit cura de nobis*; & quidem multo maior de eo, qui Diuinæ ipsius gubernationi se totum committit, magna tam pace & securitate sperans, quod suo tempore sit ad optatum portum peruenturus. Nam ipsemet dixit: *d ego sum Dominus Deus tuus, gubernans te in via qua ambulas; ut inam attendisses mandata mea: facta fuisset sicut sterneret pax tua, & iustitia tua sicut gurgites maris*. Hinc etiam ortu habuit, quod Sancti Patres inter modos varios vitæ Religiosæ tutiorem ac securiorem se perindicarunt modum & ordinem Cœnobarum uiuentium cum subiectione vni Prælato, quàm Eremitarum habitantium in solitudine, nec habentiam ibi superiorem, cui obtemperarent: nam hos carere fructu obedientiæ; & solitudine attendendi suis rebus esse oneratos; illi verò vtrâq, hæc commoditate gaudent, cum à Prælati gubernantur: in quos omnes curas conijciunt. Nam (vt ait Cassianus) proprius horum Religiosorum finis est, propriam voluntatem mortificare, & crucifigere; nec sollicitos esse de crastino. Et quamuis non perueniant ad excessus contemplationis, quam habent Eremitæ, & solitarij; hic tamē defectus compensatur Obedientiâ humiliter & à curis expedita, quæ est in Conuentibus. Nam (vt S. Thomas ait) Obedientiâ extollit merita & operum valorem, Et quodcunque opus ex Obedientiâ factum magis placet Deo, maius quæ præmium meretur, quàm si ex propria electione fieret: quatenus oblationi ipsius operis coniungitur oblatio voluntatis & cordis: quod donum Deus plurius facit.

§. I.

PER GAMVS explicando amplius hanc veritatem ex eo gubernationis modo, quem Deus Dominus noster seruauit cum primis nostris partibus in statu innocentie, deducens eos per viam Obedientiæ: eò quod illa certior esset, tutior, breuior, suauior, & efficacior; quæ teneri poterat ad conseruanda septem præstantissima dona, quæ illis dederat, ac promiserat: gratiam scilicet, & supernaturales virtutes, quæ animam sanctificant; subiectionem carnis spiritui absq; passionum rebellionem, sanitatem integritatē, & immortalitatem corporis: dominium pacificum omnium animantium; perpetuam in terreno paradiso habitationē; & promissionē, quod si ipsi in hac Obedientiâ perseverarent: omnia hæc dona essent etiam ipsorum successio-

1. Pet. 5.7

d Isa. 48.17

Collat. 19.
c. 8. §. 5.2. 2. q. 126.
a. 3.

a Genes 2. 17

Lib. de peccatorum
meritis &
e 2. c. 11.
Tom. 7.De Consi-
tium. Monast.
c. 19.1.
Lib. 14. de
Civitate. c. 12.3.
b Ecc. 8. 30

c Prov. 31.

d Psal. 29. c.
c. 4

ribus communia; ac denique mutandum illis terrestrem paradysum in celestem, in quo æternum viverent felices ac beati. Ad hæc tanta dona conferuanda, & ampla aded promissa consequenda, vnicum tantum præceptum positum eis tradidit, dicens: *de ignoscencia boni & mali ne comit* quod erat obseruatu facile, vt facilis esset perseverantia in Obedientia, & omnibus his donis, cum summa pace & concordia gauderent. Quod igitur maius iudicium Deus dare potuit, vt intelligeretur, quanti ipse faceret Obedientiam: quàm quod illam tanquam fundamentum iecerit status ad felicitatis, & conseruationis præstantium aded donorum, ac securitatis obediendi aded ingentia promissa? Explicat hoc Sanctus Augustinus in hunc modum: seruiebant parentes nostri Deo cum Obedientia, quæ illis fuerat valde commendata, & qua solus Deus honoratur: quæ quàm magna sit, ac sufficiens ad creaturam rationalem sub Domini protectione retinendam: non potuit melius ostendi, quàm imposito præcepto, ne fructum comederent, qui aliàs non erat malus.

EODEM CONSILIO VSUS est Dominus noster in Religione cuius finis (vt ait Sanctus Basilius) est, restituere nos eo modo, quò perferri, felicitati illi, quæ fuit in statu Innocentiæ. Fauet enim ipse Dominus Religiosis, tribuens eis dona & promissa prædicta: quæ omnia pro fundamento, cui innituntur, habent Obedientiam, qua obtinentur, & septem aliæ excellentiæ conseruantur, sicut prædictæ, felicitis illius status. Nam Obedientia conseruat augetq; gratiam, & reliquas virtutes supernarum. Imò Sanctus Augustinus eam appellat matrem & custodem omnium reliquarum: matrem, quia illas generat ac nutrit; custodem, quia illas conseruat ac protegit.

Deinde per Obedientiam Caro subijcitur spiritui; & passiones rationam si voluntas humana seipsam abnegat, vt Diuinæ conformetur: Deum ei ita fauet, vt eius appetitiones ipsi seie accommodent. Ac propterea ecclesiasticus vtrasque simul coniunxit dicens: *b post concupiscencia tua non uia* & *a voluntate tua auertere.* Sanitatem etiam corporis conseruat Obedientia; eamque producit iuxta illud Salomonis: *c Fili mi, ne obliuiscaru Legem meam, & præcepta mea cor tuum custodiat, longitudinem enim dierum, & sanam vitam, & pacem apponent tibi.* Et quamuis à temporali morte non præseruet: efficit tamen vitam aliam felicioram, quæ nunquam habet finem. Scriptum est enim: *d Quoniam vita in voluntate Dei est:* & is eam obtinet, qui eius explet voluntatem. Sicut insignis ille obediens Acharius de quo refert Sanctus Ioannes Climacus, quod cum esset sepultus, & à Sancto quodam Abbate interrogaretur, an esset mortuus; respondit: quomodo est possibile, Pater, vt obediens moriatur. Perfectæ quoque Obedientie

subijciuntur ferae, pacem quae cum iustis colunt: quibus propterea creaturae obediunt: quia ipsi obediunt Creatori: quemadmodum saepe obediunt Sanctis Martyribus, Sancto Francisco, aliisque Sanctis Eremitis. qualis ille fuit, qui ad Obedientiam sui Abbatis leenam cepit, & ad ipsum peruenit: & ita impletur quod scribitur in Iob: *Bestias terrae non formidabis, quia pacifica erunt tibi*, quatenus id ad obsequium Deo praestandum expediet. Praeterea Obedientia est quae constantem & perseverantem adfert habitationem in Paradylo Religionis; eademque plenitudinem obtinet deliciarum & consolationum caelestium, quae per centuplum significantur: nec vllas ab hoc Paradylo reijcitur, nisi propter inobedientiam. Ex quo etiam provenit, ut Religiosorum obedientia continuare faciat, & vigere vigorem sui instituti in Successoribus. Cum enim ipsi fervore suo eum rigorem serrent, eundemque spiritum Successoribus suis commuicant: remnnerat Deus in filiis, parentum Obedientiam. Et Rechabitis, qui erant quasi Religiosi, promisit Deus in praemium insignis eorum obedientiae: *non defuturum eorum de eorum stirpe, qui staret in conspectu ipsius cunctis diebus*. Per Obedientiam denique obtinetur palma victoriae, & vita aeterna. Scriptum est enim *Si vis ad vitam ingredi serva mandata*. Et *Vir obediens loquetur virtutum*: eius enim obedientiae debetur vltima corona gloria.

S I D Q V I D I C O vltimam? potius dicendum erat: totam vitam perfecti obedientis esse continuam quandam victoriam: triumphat enim semper de omnibus suis hostibus: quia vincit omnia vincibilia eo modo quo vinci possunt. Et haec sunt illa septem, quae iam insinuavimus: peccata scilicet ac vitia maximos nostros hostes: carnis passiones; proprii iudicij rebellionem; imò & voluntatis propriae tentationes Daemonum; feritatem & molestationem animalium, & reliquarum rerum, quae sensu carent; contradictionem denique & calumnias hominum saecularium. Nam, ut idem Salomon ait: *i* *si placuerint Domino via hominis, inimicos quoque eius convertet ad pacem*: quos etiam nostris pedibus subijciet. quia nos ipsos eius voluntati subijcimus in omnibus, quae de nobis constituit. Ac propterea Hebraeis dixit: *k* *si custodieritis mandata, quae ego precipio vobis, & feceritis ea: disperdet Dominus gentes istas ante faciem vestram: & possidebitis eas, quae maiores & fortiores vobis sunt*.

S I D his omnibus addamus, quod Obedientia vincat etiam Deum ipsum, alius invincibilem: deducens eum ad faciendam voluntatem ipsi obedienti nulla enim re ad eum deducere possumus, ad faciendum quod petimus: atque cum facimus quod ipse praecipit; & amplectimur quod vult. Ac propterea S. Bonaventura dixit: eos, qui hanc habent cum Deo conformitatem, esse quasi Deos omnipotentes in sua voluntate: nam vniertes eam cum I e,

e Iob. 3. 22.

5.

6.

f Ierem. 3. 19

7.

g Mat. 19. 17

h Pro. 22. 28

i Pro. 16. 7.

k Deut. 31.

122.

En dicitur sa.

lucis 5. 1.

rom. 8.

1. Apoc. 2. 7.
11. 17. 26.

in cap. 3. 5.
12. 1.

voluntate, possunt in eo quicquid volunt. Ex quo fit, ut septem illa præmia, quæ Christus Dominus noster in Apocalypsi promisit, non solum ei, qui vicit prius; sed etiam nunc vincenti: omnia pertineant ad obedientem, qui est propriè vincens. Nam ita vincendo pergit, sicut obediendo. Primum præmium est, cum dicit: *vincenti dabo edere de ligno vite, quod est in Paradiso Dei.* Secundum: *qui vicerit non ledetur à morte secunda.* Tertium: *vincenti dabo manna absconditum & calculum candidum; & in calculo nomen novum, quod nemo scit, nisi qui accipit.* Quartum: *qui vicerit & custodierit vsque in finem opera mea, dabo illi potestatem super gentes.* Quintum: *in qui vicerit, vestietur vestimentis albis, & non delebo nomen eius de libro vite.* Sextum: *qui vicerit faciet eum columnam in templo Dei mei.* Septimum: *qui vicerit, dabo ei sedere mecum in throno meo.* Quod verò hæc præmia obedienti promittantur, indicium est, quod ad singula repetat verba illa: *qui habet aures audiendi audiat, & spiritus dicat Ecclesia.* Per Ecclesiam enim virtutem significat Obedientiam, quæ verbum Dei audit, & custodit. Cum magno verò mysterio aliquando hæc verba ponit, antequam præmia exprimat; aliquando autem post expresserit obediens animetur ad seipsum vincendum; & promptè obediendum spe præmiorum, quæ accepturus est; & ea eorum parte, quæ datur cum vincit, quasi prompta pecunia præmium reddatur, quod, dum se vincit, promeretur.

§. II.

ALIA ADHUC superest via magna OBEDIENTIA bona cognoscendi: consideratio scilicet grauium incommodorum & malorum, quæ adfert INOBEDIENTIA. Nam ut Philosophi dicunt: illud est melius, cuius oppositum est peius; & illud magis amatur, plus fit & maior præmio à Deo remuneratur: cuius contrarium magis ipse odit, contemnit ac punit: talis autem est Obedientia. Ascendamus (ait Sanctus Augustinus) ad montem Obedientie; & impleamus, quod Deo promisimus: nihil enim est Obedientiæ præstantius; nec peius inobedientiæ. Adamus perijt: quia fuit inobediens; Christus autem resurrexit: quia obediuit Patri suo.

Hoc exemplum sufficeret ad cognoscendam grauitatem huius peccati: quod fuit radix omnium peccatorum & miseriarum huius mundi: cuius pena non potuissent secundum æqualitatem reparari, nisi per Dei incarnationem Obedientiam: iuxta illud Apostolica: *sicut per inobedientiam vnus hominum peccatores constituti sunt multi: ita per vnus obeditionem, iusti constituentur multi.* Inobediencia enim Adami in causa fuit, cur omnes ab eo descendentes eius originali culpa nascerentur, & subiecti essent miserijs, quas ipse propter eam incurrit, quæ fuerunt septem valde lætuosæ. Quarum prima fuit, b quod oculi

Serm. 14.
ad Fratres
in Tramo.

1a Rom. 5. 19

I.
b Genes. 3. 7

aperire, qui prius clausi tenebantur; & oculos corporis & animæ perturba-
 erit: vt ipsa experientia viderent ac sentirent miseras, quas antea non sen-
 rebant; & dilaberentur in curiositates & iudicia temeraria contra prox-
 imos, & in data superiorum; & ad videndos modos, quibus culpam suam te-
 gereut, aut excusarent; & ad reliqua, quæ sunt esca peccati. *Secunda* miseria
 fuit, quod animæ nuditatem adferret, exuendo illam gratiã & iustitiã origi-
 nali, ac reliquis supernaturalibus donis: quæ in illo felici statu eam exorna-
 bant: iuxta illud quod scriptum est: *c nudans spoliavit eam, & proiecit eam*, quasi
 matrem, ita vt miseri homines æquè nudi nascantur in anima, atque in cor-
 pore. Et hinc *Tertia* miseria, damnumque profluxit: rebellio scilicet carnis
 contra spiritum; & sensualitatis contra rationem: nam passiones (vt ait San-
 ctus Augustinus) rebellant contra eam; quia spiritus rebellavit cõtra De-
 um. Ita vt inobediencia animum addiderit d latronibus contra hominem de-
 scendentem a *Jerusalem in Iericho*: vt illum spoliarent pulcherrimis virtutum in-
 dumentis, & plagas imponerent à pedibus usque ad caput in omnibus eius fa-
 sciculis, & potentijs: *relinquentes eum semivivum, & semimortuum*. Pestis
 enim inobedienciæ, etsi libertatem ei non abstulit; cum tanta tamen ad bo-
 num faciendum debilitate; tantaque propensione ad malum illum reliquit:
 vt hoc omnino sequatur, propriam sequens voluntatem, Diuinamque con-
 culcans. Post hoc detrimentum secutum est *quartum*: confusio scilicet &
 pudor, quod se nudos viderent, turpesque motus experirentur, quos nun-
 quam antea senserant. Ex quo provenit, vt statim, atque strepitum senserunt
 Domini ad ipsos venientis, sese pudore affectos absconderint e *vocem*, in-
 qui: *tuam audivi in Paradiso: & timui, eò quod nudus essem, & abscondi me*. O
 quantum est malum inobediencia, quæ sic hominem abijcit, vt non habeat
 animam in diuina Præsentiã comparandi, fugiat Deum, & abscondat sese,
 ne illum videat, meritam timens reprehensionem. Sed neque Deum fugere
 potest; nec fuga, quam conatur, ei prodest: siquidem nec potest fugere seip-
 sum; neque reprehensionem, & cruciatum vitare, quem adfert illi propria
 conscientia. Et quamuis folijs ficus partem illam cooperuerit, quæ maiorem
 illi pudorem adferebat: semper tamen erubescibat, quod se nudum videret:
 nulla enim humana diligentia sufficit ad culpæ pudorem remouendum
 quamdiu Deus illam non remittit. Sed neque hic fuit damnorum inobe-
 dienciæ finis: quia tria alia attulit corpori valde graua: quorum vnum fuit,
 perturbatio & inordinatio humorum corporis, qui tunc quasi fræno quo-
 dam continebantur. Ex qua perturbatione morbi oriuntur, dolores, &
 ipsa mors, quam Deus in pœnam fuerat minatus. Alterum damnum fuit
 inobedienciæ audacia brutorum animalium: quæ prius erant illi ad
 nutum subiecta; nunc autem contra ipsum se erigunt, inuadunt, & per-

Vide Lau-
 ren Iustin-
 lib de Obed.
 c. 2.

2.

c Ios 1. 7.
 Osee 2. 3.

3.

d Luc. 10. 30

4.

c Gen. 3. 10.

*Sapient. 5.
8. et.*

sequuntur. Ac denique quod expulsus fuerit ex Paradiso voluptatis, & exul missus in hunc miserum mundum, & vallem lacrymarum: ubi iniurie temporum elementorum asperitas, & furia crudelitatesque hominum mortuae, carnifices sunt inobediētia. A quo tempore cepit opere impleri quod Sapiens dixit: *Armabit Sapientia creaturam ad ultionem inimicorum, & pugnet cum illo orbis terrarum contra insensatos, hoc est rebelles & inobedientes.* Cum tamen hoc totum veluti pictura quaedam sit, si conferatur cum expulsiōne à Paradiso cœlesti, & damnatione ad inferni carcerem, quem inobediētia replet: & hac remota, non fuisset opus igne eius æterno.

QVID autem dicemus de horrendis supplicijs ac pœnis, quibus Deus Dominus noster punit renouantes hanc inobediētiā, imitantes patrem suum Adamum? non parcat regnis, non Regibus, non Pontificibus, nec Prophetis: etiam si prius fuerint sanctissimi, magnaque ediderint miracula, & egregia facinora. Nam accedente inobediētia & repugnantia; nec amicitia amplius nec pax superest cum Deo. Inobediētia Pharaonis eiusque populi, causa fuit decem plagarum Ægypti: & prout rebellio ac pertinacia crecebat: ita aug: bantur plagæ. Cur Hebræi fuerunt in deserto ad eod: horrenda flagellis puniti: nisi, quod audientes Dei vocem, rebelles ei & inobedientes fuerunt? Hæc inobediētia abstulit Sacerdoti Heli, eiusque filijs dignitatem sacerdotalem, & ipsam vitam. Hæc Saulem vitæ & regno spoliat, sibi & suis successoribus. Propter hanc Ionas missus fuit in mare, & à Cete pisce deuoratus: ubi perijisset absque vlllo remedio, nisi propositum obediēdi illi adfuisset. Propter hanc quidam alius Propheta, qui magna etiam miracula ediderat, fuit à leone interfectus: & fera, quæ inobediētis corpus inuasit iumentum tangere non est ausa: quod symbolum erat subiectionis, quam suo Creatori debuit exhibere. Denique vxorem Loth inobediētia mutauit in statuam salis ad cautelam omnium inobediētiarum: nam aliquorū pœna multos debet in officio continere.

Quis igitur ex his non videat stupenda obediētiæ commoda, quæ à tot damnis liberat; totque supplicia & pœnas auertit? Quod si misere incidisti in aliqua inobediētiæ mala: non est alia via eis euadendi; quam vt redeas ad viam Obediētiæ. Illa enim tegit animæ nuditatem, pudorē auertit, & confusionem culpæ, & animum addit, vt aperta facie audeat coram Deo comparere. *g Tunc (ait Dauid) nō confundar cum per: spexero in omnibus mandatis tuis.* O Sancta Obediētia (ait Sanctus Augustinus): quid de te dicam? sponsa es Dei vini, perfecta cœli scala, & currus in quo iustus sicut Elias defertur in Paradysum. Tu porta es per quam iusti in cœlos intrant, tu es clausura, ne peccatores, qui ad te redeunt teque amplectuntur, ad inferos descendant. Tu humilitatem nutris, Patientiam exerces, complectis

*g Psal. 118. 6
Serm. 7. ad
Frat. in E-
remo.*

mansue-

mansuetudinem. Sitis igitur fratres obedientes : dantes Casari quod est Casaris, & Deo, quod est Dei. vt locupletissimis gratiæ & gloriæ suæ donis Obedientiam vestram remuneret in æternum, Amen.

CAPVT XIII.

DE MODO SIT OBEDIENDVM DEO, ET OMNIBUS Superioribus, bonis & malis, qui eius nomine gubernant.

QUAMVIS OBEDIENTIÆ VOTVM sit omnibus Religionibus commune: non tamen est sicut votum Castitatis: quod quoad substantiam est in omnibus æquale; sed sicut votum Paupertatis: quod varios habet gradus. Et (vt Sanctus Bonauentura ait) aliquæ Religiones excelsiorem profitentur obedientiam, quàm aliæ. Quod ex varijs causis & radicibus provenire potest, ob rerum varietatem; quæ ad huius virtutis perfectionem confluunt. Aliæ ex parte eorum, quibus Obedientia, debetur; & rerum in quibus illa præstatur: aliæ ex parte subditorum, qui obediunt; & ipsius modi obediendi. Illa autem Religio excelsiorem ac perfectiorem censetur obedientiam profiteri: cuius Regulæ maiori cum perfectione conuenient quicquid ad quatuor has radices pertinet, vt ex ijs apparebit, quæ de unaquaque earum adferemus: quamuis, quòd omnes valde inter se sint collegatæ non facillè poterunt aliæ sine alijs explicari. Quicumque tamen suæ perfectionis erit cupidus, contèdere debet, in omnibus eminere: quòd enim magis in Obedientiæ gradibus proficiet eò etiam crescat amplius in propria statùs sui perfectione. Illud tamen aduertendum: non attendi hic gradus Obedientiæ, aut inobedienciæ, eo solo nomine, quòd sit specialis virtus aut speciale vitium, quod amplectatur, aut reiiciat rem, quæ est præcepta aut prohibita; sed etiam ratione quadam generali; quæ, vt dictum est, omnes virtutes & vitia comitatur.

Nam executio omnium bonorum operum, vniuersim appellatur Obedientia: eò quòd sit Dei voluntati conformis, omnis verò omisso, & opus prauum, quacunque id intentione fiat, erit inobediencia. Et in hoc sensu dicit S. Ambrosius: peccatum non aliud esse, quàm inobediencia contra Dei legem. Iuxta quam doctrinam, omnes gradus Obedientiæ, quos ostendimus pertinent vniuersim ad omnes Christianos circa præcepta ipsius tradita: sed præcipuè, & cum maiori excellentia pertinent ad Religiosos, quos, nullo excepto, Obedientiæ votum obstringit Religionis enim Hierarchia, etiamsi varios habeat personarum gradus, omnes tamen aliquam habent subordinationem. Particulares enim Conuentuum Religiosi debent

In expof.
Reg. Mino-
rum c. 2.

Ex S. Tho.
2. 2. q. 104.
a. 2. ad 1.
Lib. 2. de
Paradyfo
c. 8.